ОКТОМВРИЙ.

Съ намѣтка и гугла отъ сива мъгла
Октомврий препуска низъ черни поля.

Октомврий е гнѣвенъ, октомврий снове
Съ дружина студени и зли вѣтрове.

Щомъ чуятъ звънцитѣ и злобния смѣхъ
Горичкитѣ свеждатъ главици съсъ страхъ.

И тихичко плачатъ и зъзнатъ въ нощьта,
И ронятъ ранени и златни листа.

Защо ги облъхвашъ съ смъртъ и съсъ хладъ?
Защо ги погубвашъ въ безумство и ядъ?

Не чуешъ ли жалби, не чуешъ ли стонъ,
Октомврий, октомврий съсъ жълтия конь!

Асѣнъ Разцвѣтниковъ.